

שום דבר לא השתנה בקולנוע „דן”: כל הקבועים באו, לבושים בביגדיהם היפים ביותר

„לפעמים סתם נרחפים, ומוזה מתפתחת קטטה. יש גם כאלה שמציי ליחים להיכנס בחינם. החברים שלהם, שנאלצו לשלם כסף, מקנאים בהם ומכניסים להם מכות. „לא פחדתי לבוא לכאן היום. הרי לא רק כאן רוצחים. אלימות יש בכל מקום. „אלית, אחותה התאומה של סיגל, מעשנת סיגריה אחרי סיגריה. גם לשתות אני אוהבת. היא אומרת בקול משופשף. „בעיקר וודקה עם מיץ תפוזים. זה עושה לי טוב.”

אלימים, וברור שמועדון אלים יותר מבית-הספר. „ראיתי איך התחיל הריב שהביא לרצח. פחית קולה הועפה, האווירה התחממה, אחר-כך רצו החוצה ועשו מה שעשו. „ברוך-כלל רבים על בחורות. למשל, בחור אומר לי: „איזה יפה את! אני לא עונה. הוא מתרגז, מה פיתאום אני לא מתייחסת אליו, ומקלל אותי: „את מכוערת, טיפשה, מי בכלל שם עלייך? החבר שלי שומע את זה, מכניס לו מכות.”

ישראל, בכגרים כמעט אחרים. לצלילי אקסטזי השיר של עופר. „מי זה מיקס תיאור דרוקיס? אף פעם לא שמעתי עליו. מיקס? לא, לא יודע. אני מכיר רק את הגל החדש, אקסטזי” והוא פוצח

כמו פרות. הילדים הצייתניים של הגל החדש שונים זה מזה, וכל-כך דומים. בעוד שנה-שנתיים ילבושו מדים, יצערו בשורות ישראל בכסיסים צבאיים, לנעימת-קולו של מפקד כלשהו. עכשיו הם רוקרים בשורות

„אקסטזי” צורה פיתאום התקליטן, עופר. עשרות חיילים מאומנים של קולנוע דן יודעים מה נדרש מהם לעשות. כהרף-עין הם מסתדרים בשורות אחרות. מניפים ידיים ורגי ליים, צועקים במקומות המתאימים.

מעריצים. הן אוהבות את קולנוע דן, ואלית גם אוהבת לשתות וודקה ולעשן. אך שתיהן שונאות אלימות, גם אם היא על רקע של מריבות-מחזרים.

מלכת החבורה סיגל ליבוביץ (מש-מאל) ואחותה הת-אומה, אלית (מאחור) מוקפות בחבורת גברים

בריקור גולמני. הרעש מהריש אוניגים, מרעיד את אכרי-הגוף הפנימיים. ביחר עם הידיים והרגליים קופצים גם הקיבה והמעיים, הכבר, הטחול והלבלב. כל נסיון ליצור קשר מילולי נדון לכישלון. אפשר לגעת בגוף המזויע, לצחוק זה לזו, לרמוז, לשלוף סכין, לדחוף. אי-אפשר לדבר, ללשף ברכות. מרגות-עץ חשוכות מוליכות לקומה השניה, המאולתרת. כמה כור-סאות למנוחה. כאן התחיל הריב בין גיל לבין רוצחיו. עכשיו המקום ריק, כולם הלומי התרגשות של פתיחה, עדיין אינם רוצים לנוח. בפתח עומד קיקו, שומר-הסף המפורסם ביותר במדינה. גובה עשרה שקלים בכניסה, מחייך חיוך אלכסוני, מטביע את היוצאים בחותמת, כמו פרות המובלות לשחיטה.

סיגל ליבוביץ, בת 17, מחולון, לומדת במישלב האקסטרני. שלוש שנים אני באה לכאן, כי אין לי מקום אחר ללכת אליו. אין כאן אלימות יוצאת-דופן. בכל מועדון יש רגעים

הגל החדש מבלי קולנוע דן אינם מכירים את מיקס תיאודורקיס: „שמענו רק על הגל החדש, שזה מוסיקת כסאח!” גם לבושם חדיש וחושפני (בתצלומים למעלה ומימין).